

הסכרית

ג'סה הייסטינגס

דייזי הייטס

ג'סה הייסטינגס

דייזי הייטס

ספר שני בסדרה:

היקום של מגנוליה פארקס

מאנגלית: ענת הודיה צימט

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ג'סה הייסטינגס

דייזי הייטס

Jessa Hastings

DAISY HAITES

Copyright © 2021 by Jessa Hastings

All rights reserved

Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: ורד רוה-שמואל, גלי אבני

עורכת: תמר לנדאו

הגהות: אילת שני

קריאה אחרונה: ורד בן דוד

עימור: שרית רוזנברג

עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2023

סידור, עימור, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7029-93-0 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

לסבתא שלי.

קרול, אני חושבת שתשנאי את הספר הזה יותר מאשר
את הקודם. אבל אני אוהבת אותך יותר מתמיד.
וסגרי את הספר הזה תכף ומייד.
לא כדאי שתמשיכי לקרוא.

אחת

ק"ו"ס

אין אקדחים בשעת הסעודה. זה הכלל היחיד שלי. תגידו שאני מיושנת, לא יודעת. זה מה שתמיד אמרתי לבנים. לא אכפת לי טלפונים, לא אכפת לי אם הם שולחים הודעות, לא אכפת לי אם הם חובשים כובע על הראש ליד השולחן – אני פשוט לא רוצה אקדחים כשאני מגישה להם חזה בקר שבישלתי בבישול איטי במשך תשע וחצי שעות מזורגות.

ג'וליאן מכריח אותנו לברך על האוכל (כאילו האל מקשיב לו ובאמת יברך אותנו), ואז משתררת דממת האכילה המשמחת את הטבחית.

הרעש חוזר ומתגבר אחרי כמה דקות – הם חיות אדם כשמדובר באוכל, הילדים האבודים¹ שלי. אני קוראת להם כך כי זה מה שהם. אי

---

1 בסך הכול שבעה ילדים אבודים, שאני אפרט כאן כדי להקל עליכם:

- דקלן אָלִים
- אָלִי קקואה
- מיגל דל אולמו
- ג'ייסון "האפי" ברדסלי
- ג'ון "סמוקשואו" מקריי
- בוקר קליין
- טי קיי תומפסון

אפשר לשהות בקרבת אחי זמן רב מדי בלי לסטות מדרך הישר, וכל הבנים האלה תעו בדרכם, באמת ובתמים. אף אחד מהילדים האלה לא באמת ילד, דרך אגב – לא בגיל, לא בהתנהגות. לכל אחד מהם יש אוסף ייחודי של יתרונות וחסרונות, דגלים אדומים, צווי בית משפט ואיסורי טיסה, ויחד הם מרכיבים את לב היחידה² של אחי.

"היי, דייזי פייס."³ אחי מניד בסנטרו לעברי. "איך הלך לך במבחן באימונופולוגיה?"

"אימונופרמקולוגיה," אני מתקנת אותו, והוא מגלגל את עיניו.

"עברת או לא?"

"בטח שהיא עברה," קקוֹאָה אומר לו בגאווה. אבי כבר מת, אבל כשהיה בחיים, אָלְקִי קקוֹאָה⁴ היה החבר הכי טוב שלו.

"בהצלחה יתרה?" ג'וליאן שואל.

אני מזעיפה את פניי לעברו, נעלבת. "ברור."

אחי קורץ לעברי, מוזג לעצמו עוד יין. "מה הנושא הבא בתוכנית

הלימודים?"

אני מושכת בכתפיי. "נראה לי שאנחנו עוברים למחלות ותרופטיקה." סטודנטית לרפואה שנה ב' באימפריאל קולג'.⁵

ג'ולס מנופף בידו. "את לא צריכה ללמוד את הח – "

"תחזור כך!" דְקֶלֶן אֶלִיס⁵ צועק פתאום, קם בקפיצה מהשולחן

ומביט בטי קיי היושב לצידי במבט מאיים.

אני מעבירה מבט זועף ביניהם. אין לי מושג מה קורה, לא הייתי

מרוכזת.

2 היחידה גדולה בהרכבה. מאות אנשים עוברים בשביל ג'וליאן, אבל איני זוכרת את שמותיהם, ולרוב אנחנו מתייחסים אליהם כאל פקודים או חיילים.

3 בעבר שנאתי את הכינוי. הוא תמיד קורא לי ככה. עכשיו אני אוהבת את השם.

4 גובה מטר תשעים ושמונה. רחב. סמואני שנולד בהוואי. אבא שלי מצא אותו סופר קלפים בווגאס.

5 גבוה, רזה, שיער חום, עיניים חומות, לא שקול, חם מוזג למדי. טוב במיטה.

"לא. "טיקס מחייך.⁶

דקלן שולח יד לאחור ושולף את הסטאר דגם בי. אם⁷ שלו. הוא אוהב אותו, אני לא. כבד מדי לאחיה, עיכוב גדול מדי ברתיעה.

"דקס. "ג'וליאן מגלגל את עיניו. "סלק את האקדח."

הוא קצת שתוי כרגע, דקס – אני מצליחה לראות את זה עליו, כי כשהוא שתוי או סובל מהנגאובר, אחת מעיניו קצת נסגרת.

אני מעיפה מבט בטי קיי ויודעת שהוא לא יוותר לדקלן – אני לא יודעת במה מדובר, אבל טי קיי חושב שזה מצחיק מכדי לחזור בו. על פניו מרוח חיוך רחב חלקלק וזחוח שמעצבן את דקס כי הוא מביע חוסר כבוד, ומבחינה טכנית דקלן נמצא בעמדה בכירה ממנו בשרשרת הפיקוד. הוא יד ימינו⁸ של אחי.

"תחזור כך לעזאזל." דקלן שב ומרים את האקדח, מכוון אותו עכשיו ישירות אל פניו של טי קיי.

"לא. "טיקס מושך בכתפיו באדישות.

"לחזור בו ממה?" אני שואלת במבט זועף.

"שום דבר." דקלן ממחר להעיף בי מבט, אבל טי קיי ובוקר פורצים בצחוק.

חברים הכי טובים, אידיויטים ענקיים.

דקלן דורך את האקדח.

"דקלן, אל תהיה טיפש." אני מגלגלת את עיניי.

"אני לא טיפש, הוא טיפש."

אני מחליפה מבט למוד סבל עם מיגל דל אולמו⁹, שומר הראש שלי מגיל ארבע-עשרה.

"אני לא טיפש." טי קיי מושך בכתפיו. "זה נכון."

6 שיער בלונדיני פרוע, עיניים ירוקות גדולות, חיוך חצוף נצחי.

7 חצי אוטומטי, 9 מ"מ.

8 אפשר לומר שהוא הסגן של אחי. לפחות על הנייר. בפועל הסגן שלו הוא קקואה.

9 פעם, כשאחי היה בריו, מישהו ירה בו, ומיגל – הוא היה סתם מישהו אז, לא הכרנו אותו – קפץ לפני אחי. ואפילו נפצע. ג'וליאן מימן את הטיפול בו, הביא אותו איתו ללונדון.

"לא, זה לא נכון."
 "מה לא נכון?" ג'וליאן מזעיף את פניו.
 דקלן מכווץ את עיניו בשתיקה, כאילו קורא תיגר על הצעיר מבין
 חברי הצוות שלהם לדבר בלי רשות.
 חיוך חצוף מתפשט על פניו של טי קיי "שדקס מסתובב עם זקפה
 תמידית בגלל דיזו."

ואז...
 ירייה.

אני ממצמצת כמה פעמים ומשפילה את מבטי. טישירט לבנה,
 ישנה מאוד ויקרה מאוד לליבי, שעד לפני חמש שניות מצבה היה
 מעולה, מוכתמת כעת בטיפת דם קליפורני.
 טי קיי פולט קול קטן של כאב עמום – כמעט חרישי – כדי שדקס
 לא יזכה לראות אותו מתייסר.
 "פשוט לא ייאמן." אני מטיחה את אגרופיי הקפוצים בשולחן.
 "מה הכלל היחיד שלי?" אני שואגת על כל הנוכחים.
 דממה נופלת על החדר. אף אחד לא עונה.
 "מה הכלל היחיד שלי?"

כל הנוכחים ממלמלים גרסה זו או אחרת של "בלי אקדחים ליד
 השולחן", כולל אחי וטי קיי המסכן (שדרך אגב, לא נשקפת סכנה
 לחייו).

"החולצה הזאת עלתה לי ארבעת אלפים פאונד."
 סְמוֹקְשׁוֹאוֹ¹⁰ מצמצם את עיניו לעברי. "נראה לי ששילמת עליה
 מחיר מופקע, דיזו."

"אה, באמת?" אני בוהה בו. "אתה חושב ששילמתי מחיר מופקע
 על חולצה עם תמונת העטיפה המקורית של Butcher Cover של
 הביטלס משנת 1966?" אני זוקפת לעברו גבה. "בשבוע שעבר ראיתי
 אותך קונה באיביי צ'יטוס חריף בצורת אקדח ב־560 פאונד."
 סְמוֹקְשׁוֹאוֹ מעיף מבט בחברו הטוב, האפי,¹¹ שדווקא מזעיף אליו

10 בחור מבוגר (נהג לעבוד אצל אבי). גבוה, רחב, נאה, דומה קצת לגסטון
 מ"היפה והחיה", אבל לא שמוק.

11 תחשבו על סטיית'האם 2005, פחות נאה.

פנים. סמוק מושך בכתפיו כאילו אין לו שליטה במצב. "הוא דמה לאקדח שלי."¹²

ג'וליאן צד את עיני ומחווה בסנטרו לעבר טי קיי. "תעזרי לו." אני מגלגלת את עיניי, מצביעה על דקלן. "תביא את הערכה שלי." הוא מהנהן בכיישנות מה. מיגל עוזר לטיקס לעבור למטבח, מושיב אותו ליד שולחן ארוחת הבוקר.

הבית גדול. אבא שלי קנה דרך ללא מוצא בנייסטסברידג' והפך אותה למעיין מטה ראשי. המתחם, הם קוראים לו. מיגל חושק את שפתיו ומעיף בדקלן מבט מסויג כשהוא מביא את ערכת העזרה הראשונה שלי.

"מצטער על החולצה שלך." הוא מביט בי בחרטה ורוכן לעברי, מן הסתם מעבר לראוי. "אני אשלח אותה לניקוי יבש." אני מהנהנת לעברו, מנסה לחייך אליו חיוך קל הנע בין הרצון להיות דמות אימהית וסלחנית לבין חוסר הרצון למחול לו על התנהגותו הטיפשית.

טי קיי זוקף גבה למראה הקרבה שדקלן (לא) מציב בינינו, ודקס זוקף לעברו אצבע משולשת ויוצא מהחדר. אני נועצת מבט בטי קיי "למה אמרת את זה?" "כי זה נכון."

מיגל מטה את ראשו, ועיניו מביעות בשתיקה את הסכמתו. לא פטפטן גדול, מיגל שלי. ידוע בנוכחותו העקבית ובשורות המחץ המצחיקות שלו. הוא ואני מצאנו עם השנים את האיזון המושלם בין הקרבה שלו לבין שמירה על המרחב שלי... הוא מאוד מודע לעובדה שאני אף פעם לא לבד. ואני מודעת לעובדה שכתוצאה מכך, גם הוא אף פעם לא לבד. חוץ מזה, לא תמיד יש לי הרכה מה לומר לו, והוא ממילא רואה הכול.

"בכל מקרה –" אני מנגבת את הדם מהפצע ברפידות גזה ספוגות אלוהול. "אתה באמת חושב שכדאי לך להתגרות בדוב?"

"הוא לא דוב." טי קיי מגלגל את עיניו. "הוא כלכלב עם תסביך נחיתות וזין קטן."
 אני נועצת בו מבט. "לא כזה קטן..."
 טי קיי פורץ בצחוק. "קדימה, תגידי בכנות, מי טוב יותר במיטה:
 אני או הוא?"

דקלן, מאה אחוז. חד-משמעית, מעולה, מומלץ בחום. כעסתי מאוד כשג'וליאן שם לזה סוף. זה היה לפני כמה שנים, ממש אחרי שאני והחבר שלי לשעבר נפרדנו, סיפור גדול וטראומטי, ואני הייתי צעירה.¹³ ג'וליאן גילה שאני שוכבת עם דקלן, שלא היה צעיר כל כך,¹⁴ ושהיה משוכנע שאני בת עשרים,¹⁵ אפילו שלא הייתי, ונראה לי שג'וליאן אמר לו שהוא חייב לעזור לו באיזו עבודה, אחרת הוא יפנה לכולשת, ואני לא יודעת מה קרה בעבודה הזאת, אבל מאז דקלן נשאר איתנו.

טיקס... תראו. זה היה קטע קצרצר שהתרחש במקביל לניסיונות של ג'וליאן לשכנע אותו ואת בוקר לעזוב את העמק. אנחנו לא מדברים על זה, אבל אני חושבת שתפקידי היה להמתיק את העסקה. אחי עושה מאמצים רבים לא לערב אותי בעבודה שלו, אבל הוא לקח אותי איתו לנסיעה ההיא לקליפורניה, ורוב הזמן בלינו עם טי קיי ובוקר באכילה ובשתייה.

הם בפער החברה הכי צעירים שעובדים אצל ג'ולס. טי קיי בן עשרים ושש, בוקר בן עשרים ושבע. חברים מהקולג'. אנשי טכנולוגיה שסיימו את הלימודים בסטנפורד בהצטיינות. אנחנו קוראים להם 'אשפי הרשת'. ג'ולס מצא אותם ברשת האפלה, מאתרים כתובות מגורים של אנשים שצרכו פורנוגרפיה ש'החוקיות שלה מוטלת בספק' ושולחים את הפרטים לכולשת. הסגנון שלהם מצא חן בעינינו. ג'ולס מחבב אנשים עם תסביך מושיע, הוא סובל ממנו בעצמו. אני? אני מחבבת כל אדם שנתקל בעיוות ועושה מאמצים לתקן אותו.

13 כאילו ממש צעירה. צעירה שצריכה לשקר לגבי הגיל שלה.

14 עשרים וארבע.

15 *שבע-עשרה.

הם בחורים כיפיים, ולטי קיי יש פנים כובשות; מתוק וצעיר מכפי שהוא באמת. יודע לנשק, עיניים נהדרות, ככה־ככה במיטה. אבל אין לי לב להגיד לו את זה. אני לא מסוגלת.

אני מזריקה לידוקאין לזרועו.

"לא יודעת." אני מושכת בכתפיי, מתחמקת. "אולי תצטרך לעורר את הזיכרון שלי." ההצעה נאמרת מהפה לחוץ, אבל הוא נראה מרוצה בכל זאת, עם הסנטר באוויר והכול.

"אולי אני אעשה את זה." הוא סתם מחרטט.

הוא לא יעשה את זה, שנינו יודעים את זה – כבר לא, כי – מישוהו מכחכח בגרונו מהפתח שמאחוריי.

אני מעיפה מבט מעבר לכתפי.

כריסטיאן המס נשען על מסגרת הדלת, זרועותיו שלובות על חזהו, עיניו מכווצות.

"עדיף שאלך?" הוא שואל ומרים גבה, ידיו תחובות בכיסיו.

אני מסתובבת במהירות, לחיי בווערות (אני לא יודעת למה).¹⁶ אני ממצמצת כמה פעמים, חוזרת להתמקד במשימה שלפניי, מתעלמת מגלגול העיניים המוגזם של מיגל, אותו אני מפרשת כבגידה בידידות הכפויה בינינו.

טי קיי מיישיר אליי מבט ומגחך בידענות, אבל הם לא יודעים דבר... אין להם מושג.

כריסטיאן המס מתקרב אלינו, נעמד מאחוריי וצובט את ישבני בעדינות, תוך כדי שהוא בוחן בעצמו את פצע הירי.

"מה קרה כאן?"

אני נושפת ברוגז. "דקלן."

"ירה בך?" הוא ממצמץ בהפתעה קלה.

טי קיי מהנהן.

"למה?"

אני מעבירה את מבטי ביניהם. "טיקס הפגין עוינות."
מיגל מכווץ את עיניו, מהרהר בנכונות הצהרתי.

"חשבתי שאסור להם לשבת בארוחה עם אקדחים?" כריסטיאן משלב את ידיו על חזהו.

"תעביר לי את המלקחיים, אני אומרת לו. "ובאמת אסור להם." כריסטיאן מגיש לי זוג מספרי מאיו,¹⁷ ומיגל מגלגל עיניים.

אני מכחכחת בגרוני, מרימה את הכלי המתאים ומתחילה לחטט בזרועו של טי קיי, מיגל מכוון מעליי את האור.

"זה ייקח הרבה זמן?" כריסטיאן שואל בגסות.

"אוי – אני מתנצלת." אני מעיפה לעברו מבט. "אנחנו מעכבים אותך?"

"למען האמת, כן."

הוא רוכן מעליי, מתבונן שוב בפצע ביחד איתי, נצמד אליי. "היו לי כמה תוכניות בשבילך."

הבטן שלי קופצת לצניחה חופשית.

"אה." אני בולעת רוק, ואז ממקדת את מבטי בזרועו של חברי, מבחינה בכוחה הקליע הנעוץ בגבשושית הקטנה בעצם זרועו הימנית.

"למען האמת, גם לי היו תוכניות בשבילך, אבל אז התבלבלת בין מלקחיים ומספריים, והחשק המיני שלי התפוגג."

מיגל מכווץ את המצח. ההסכם¹⁸ שלנו לא מוצא חן בעיניו – הוא לא אמר זאת מפורשות, אבל למיגל יש פני פוקר של פעוט.

"מה אתה מגחך?" כריסטיאן חובט בראשו של טי קיי.

טיקס פורץ בצחוק אבל אני נועצת בו מבט. "חדשות רעות." אני מקלפת את כפפת הלטקס שלי והוא גונח. "הוא תקוע חזק שם."

"פאק." הוא מרכיך את ראשו.

"קח אותו למריק'ס." אני מחווה בראשי אל מיגל בשעה שאני חובשת את זרועו של טי קיי וקושרת את התחבושת מעל הפצע. "תגיד לו שלדעתי ייתכן שהכדור שבר את העצם, או לפחות סדק אותה." אני מחייכת אל טיקס בהתנצלות. "אתה כבר מצטער שהפקדת את חיך בידיו של אחי?"

17 כריסטיאן מנהל מועדוני לילה. אני לא יודעת למה ציפיתי ממנו.

18 יזיוות.

"לא. טי קיי כובש חיוך. "כיף חיים."

אני מגלגלת עיניים.

"אם כבר מדברים על כיף חיים..." כריסטיאן מושך בידי ואני

מעיפה לעברו מבט. "אנחנו מסיימים כאן?"

"כן." אני מביטה בפצע החבוש פעם אחת אחרונה. מהדקת את

התחבושת אל זרועו של טי קיי פעם נוספת ליתר ביטחון. "אל תתגרה

ברוב."

הוא מחייך אליי. "בלי הבטחות."

"טוב לראות אותך, אחי –" כריסטיאן חובט בחיבה (חלקית)

בזרועו הפגועה של טי קיי, והוא מתכווץ. אני מגלגלת את עיניי, מיגל

כובש חיוך לפני שהוא מהנהן לעברי ומשאיר אותי ואת כריסטיאן

לכדנו.

לבד עם כריסטיאן. למען האמת, זה עדיין מופלא בעיניי – להישאר

לבד עם מישהו. שנים לא הורשיתי להיות עם מישהו ביחידות.

"אתה שמוק," אני אומרת לו בעודנו עולים במדרגות.

הוא מגלגל את עיניו. "הוא בסדר."

אבל אני קצת מרחפת, נראה לי שהוא פעל מתוך רכושנות כלפיי.

"איך בינינו קנאה, זוכר?"

"לא קינאתי." כריסטיאן מזעיף את פניו. "מה אכפת לי אם זיינת

אותו פעם אחת לפני כמה חודשים?"

אני מעיפה בו מבט, מנסה לאזן בין הרצון לא לאבד שליטה לבין

הקושי לשאת את האדישות בקולו למשמע הידיעה שמישהו אחר נגע

בי.

"יותר מפעם אחת." אני ממשיכה לעלות במדרגות.

עיניו מתכווצות והוא עוצר לרגע, ואז ממשיך לעלות אחריי. "אבל

זה די מדליק, בייבי הייטס."

בייבי הייטס. השם שהדביקו לי.

"מה מדליק?" אני נעמדת בראש המדרגות, ידיי על ירכיי.

"את." הוא בוחן את גופי. "זה שאת רופאה."

אני נועצת בו מבט. "אני לא רופאה."

"את בדרך לשם." הוא מסתכל עליי באי-אמון, כמעט כאילו

מפריע לו שאני ממעיטה בערכי, אבל אני לא מרשה לעצמי לחשוב ככה. "בקרוּב יהיה לך רישיון רופאה ונהגת." אני מגלגלת את עיניי לעברו, ממשיכה ללכת, מנסה לרדוף אחרי הלב המטופש שלי, הרוכב אל השקיעה עם בחור שלא באמת כרוך אחריי.

הקשר שלי עם כריסטיאן אמור להיות פשוט וברור. רק סקס. חברים טובים שעושים את זה. 'זבנג וגמרנו' כפי שאחי מתאר זאת בעדינותו הרבה...

הלוואי שזה היה ככה, זה מה שרציתי מהלילה הראשון. כבר היו לי קשרים כאלה, אני מסוגלת לעמוד בזה – כך היה עם טי קיי, כך היה עם דקלן. לא כך היה עם רומיאו, אבל שום דבר לא יהיה דומה לקשר שלי ושל רומיאו, כך שלא הוגן כל כך להשוות אותו לאחרים. בכל אופן, הפואנטה היא שאני יודעת איך לנהל קשר מיני וסתמי. כריסטיאן יודע איך לנהל קשר מיני וסתמי. הוא והחברים הכי טובים שלו מדליסטים אולימפיים בסקס סתמי, אבל הלילה הראשון שלנו יחד היה לא סתמי בעליל –

"ספרי לי," אמר כריסטיאן, רוכן לעברי בשעת לילה מאוחרת באחת השבתות, לפני כמה חודשים, במועדון שלו. "על חלום סודי, מטרה בחיים... איזה קשקוש בסגנון הזה."

הכרנו זה את זה במשך שנים דרך האחים שלנו. ג'ונה המס הוא בין החברים הכי טובים של ג'וליאן, אבל כנראה שבאותו לילה, לפני כארבעה חודשים, הפסקתי להיראות כמו אחותו הקטנה של החבר הכי טוב של אחיו. חולצת הסטרפּלס חושפת הבטן של אורסונד אייריס עושה את זה.

העיתוי היה מושלם מבחינתי, כי רומיאו פשוט התחפף, והייתי עצובה, אני אף פעם לא יודעת מה לעשות כשהוא לא בסביבה.

הידקתי את שפתיי, מעמידה פנים שאני שוקעת במחשבות, כאילו התשובה לא עומדת לי על קצה הלשון, כאילו לא הייתה שם מאז ומתמיד, ומצאתי את עצמי מסמיקה מהקרבה שנוצרה בין הפנים שלו לפנים שלי. "אתה תחשוב שזה דבילי."

"נסי אותי." הוא הטא את ראשו. הוא היה יפה, ומעולם לא הבחנתי

בכך בעבר, כאילו עד אותו רגע מעולם לא התבוננתי בו כראוי. שיער בלונדיני זהוב מסורק הצידה ומוסט לאחור בקפידה. עיני שקד גדולות. שפה תחתונה גדולה. צרות גדולות.

כיווצתי את עיני לעברו מרגישה מעט חשופה. "הייתי ממש רוצה להיות רגילה." הוא הפנה אליי חיוך קטן ומבולבל, הנהן כמה פעמים. "הייתי רוצה להסתובב בלי שומר ראש, הייתי רוצה להרגיש לבד לפעמים, הייתי רוצה ללכת ברחוב בלי לחשוש שהמכונית שעוברת לידי עומדת לחטוף אותי, הייתי רוצה שיסכימו לבטח אותי בביטוח כופר –"

"פאק." הוא הזעיף את פניו.

"הייתי רוצה לנהוג – בעצמי – לאנשהו. לא שיסיעו אותי, לעשות את זה בעצמי."

"את מסוגלת לזה, לא?"

הידקתי את שפתיי למראה פניו המהססות והמבולבלות, ונעצתי בו מבט מבויש. "את... לא יודעת לנהוג?" הוא הטה את ראשו, מביט בי בזהירות.

זקפתי את סנטרי, ניסיתי להעמיד פנים שזה לא מטריד אותי. "לא." "אה." הוא הנהן מספר פעמים. זווית פיו התרוממה, ועכשיו אני מנסה לחלץ ממנו חיוך כזה בכל פגישה שלנו.

"אני אלמד אותך," אמר לי.

הוא באמת עשה זאת. קיים את ההבטחה שלו, אבל נגיע לזה בהמשך.

בחזרה להווה, כעבור מספר שעות,¹⁹ השעה אחת בלילה והטלפון של כריסטיאן מצלצל בפעם השנייה בתוך פחות מעשר דקות. אני שולחת יד מעבר לגופו העירום – עליו רק שרשרת לב שהוא אף פעם לא מסיר – ומרימה את הטלפון שלו, המזמזם על שירת הלילה.

"קלסי בסוגריים בלונדית מתקשרת אליך," אני אומרת לו, ועיניו מבהבות. הוא מתגלגל הצידה במהירות, חוטף ממני את הטלפון ומשתיק את הצלצול.

הוא מעיף בי מבט מתנצל משהו. שישים אחוז מתנצל, ארבעים אחוז משועשע.

שיערו המלאכי מזדקר לכל עבר מהמשיכות שלי ושפתיו ורודות במיוחד ממגען בשפתיי. הוא מותח זרוע שחומה לאחור ותוחב אותה מתחת לראשו.

אני מושיטה יד אל הטלפון שלו. "אפשר לקרוא את ההודעות שלך?"

הוא מצמצם עיניים, אפילו שהוא לא באמת מעוצבן. "למה?"²⁰
 "אני פשוט רוצה לראות מה קלסי בסוגריים בלונדית וכל החברות השרלילות שלה רוצות ממך."

"השעה אחת בלילה." הוא נושף, משועשע. "אני חושב ששנינו יודעים מה הן רוצות."

"מכתב המלצה?" הוא נותן בי מבט אירוני. "שתחזיר להן את הכבוד שלהן?" הוא מחייך ומגלגל שוב עיניים. "סתם בצחוק – אני מתלוצצת. ברור שכבר מאוחר מדי לזה." הוא פולט צחוק ומושיט לי את הטלפון שלו. "סיסמה?"
 "6969."

עיניי מצטמצמות. "תמיד הקלאסה בהתגלמותה."
 6969²¹ – למען האמת זה די מצחיק בעיניי, אבל מתחשק לי להיות קצת מגעילה אליו, כי הוא מקבל הזמנות לסקס בנוכחותי.

אני מנווטת בין ההודעות שלו. "עשרים ושתיים הודעות שלא נקראו. לפחות חמש-עשרה מנשים..." קולי גווע כשאני מעיינת ברשימה. "קלסי בסוגריים בלונדית. מלאני ווטסון. מליסה ניי. נטלי למבורג. נטלי ציצים –" אני מרימה מבט אליו. "זה השם הרשמי שלה?" הוא מחניק חיוך. "עד כמה הציצים שלה גדולים כדי שהיא תירשם ככה בטלפון שלך?"

"לפחות דאבל די."

"הגיוני," אני מסכימה ומשפילה שוב את מבטי כדי להמשיך

20 לא יודעת, כי אני פאקינג מזוכיסטית?

בקריאה. "איימי אטקינס. אוליביה אקס או –" אני מרימה אליו עיניים בגבות זקורות.

"הכוונה למועדון, לא לרגש."

"וטוב שכך." אני מעניקה לו חיוך חשוק-שפתיים נוטף שיפוטיות. אני מאמצת את הטלפון שלו לחזי. "אתה מקבל הרבה הודעות בשעות לילה מאוחרות." הוא מנסה להבליע חיוך ושולח יד אל היין שלו. "וואו." עיניי נקרעות לרווחה. "לקלסי בסוגריים בלונדית יש פה של מֶלֶח."

הוא פולט נחרת צחוק. "נכון."

אני לוקחת ממנו את היין ולוגמת לגימה גדולה. "אתה אוהב את זה כשאתה מדבר עם בחורה, מה?" הוא מעלה חיוך אך מנסה לשדר חרטה. הוא מנגב באגודלו קצת יין אדום שזלג על שפתי התחתונה התפוחה. כל תנועה שלו סקסית. "אנחנו לא ממש מדברים."

אני לא נרתעת מתגובתו – אני מזכירה לעצמי שלא אכפת לי – שני הכללים שלנו הם שאנחנו לא רבים ושאנחנו לא מקנאים, אז לא אכפת לי, אני אומרת לעצמי בפעם המי יודע כמה השבוע, ומתחמקת מעיניה של מפלצת הרגשות שלא מפסיקה להרים את ראשה ולנסות לשכנע אותי שאני מרגישה משהו כלפי אדם שאני לא יכולה שיהיו לי רגשות כלפיו, ואין לי, אבל גם לו יכולתי, אני בכל מקרה לא יכולה. לכן אני נושמת עמוק, אוזרת אומץ ומביטה בפנים שאני מתחילה לחבב יותר מדי. "הנרי רוצה לדעת אם אתה חוזר הביתה הלילה," אני אומרת לו בגבות מורמות.

כריסטיאן שולח אליי מבט ארוך, מחכה שאענה במקומו. "אני לא יודע, בייבי הייטס. אני חוזר הביתה הלילה?"

אני מתרוממת לשיבה, פונה אליו ומושכת את השמיכות סביב גופי העירום למדי. אני מושכת בכתפיים בתנועה אדישה, אפילו שאני לא אדישה. "לא יודעת, כריסטיאן המס. אתה חוזר?"

הוא מכווץ עיניים לעברי בשעשוע. "תגידי לי את, בייבי. ליבי מחסיר פעימה כשהוא קורא לי ככה, אבל הוא לא מתכוון לזה במשמעות המיוחדת."

"נראה לי שפה־מָלַח מקווה שתקפוץ לבקר אותה..."
בעיניו מופיע המבט הזה. שופע ביטחון ומטריד במידה שווה. "לא
רוצה לקפוץ לבקר אותה."
"באמת?"
הוא מחייך ומשפיל את עיניו במורד גופי בניד ראש.
"טוב לי כאן..." קולו גווע. "גם לך טוב כאן?"
"בינתיים," אני משקרת והוא צוחק.
לנצח נצחים, אני חוששת.

שתיים

ג'וליאן

לא הייתי הכי נלהב כשריזי התחילה להזריין עם בן למשפחת המס, ואני אוהב את משפחת המס – ג'ונה הוא אחד החברים הוותיקים שלי, אימא שלהם קדושה מבחינתי – אבל כריסטיאן המס עושה עליי רושם של סטוציונר, ובתור סטוציונר בעצמי, מותר לי לומר שזה לא משהו שאתה מאחל לאחותך. מה שכן, במסגרת תפקידי כדמות הורית חלופית בשבילה למדתי שאמירת "לא" מפורשת רק מבטיחה שהיא תעשה בדיוק את ההפך מהרצוי. עם רוס זה חזר אלינו כמו בומרנג, ואף אחד מאיתנו לא השתחרר לגמרי מהשמוק האידיוט.

"היי." כריסטיאן מהנהן אליי כשהוא נכנס למטבח שלי מיוזע וחשוף חזה – לא משהו שאתה רוצה לראות אצל הבחור שעושה את אחותך. מגבת תלויה על כתפו – גם זה משהו, אני מניח – כשהוא ניגש אל המקרר שלי ומוציא את אחד מבקבוקי המיץ של אחותי כאילו המקום שייך לו.

מסתכל עליו. מחווה בראשי על המגבת. "תגיד לי שאתה נראה ככה כי התעמלת."

הוא מחניק צחוק ומתבונן בי בבדיחות. "אחותך כיסחה אותי."
"שמח לשמוע." אני נוחר. "היית עדין איתה?"

"לא, אחי." הוא מניד בראשו ומכווץ מעט את המצח. "בהתחלה כן, אבל – היא חיה רעה."

כן. היא עברה אימונים אצל הטובים ביותר.
 "קרב מגע?" אני שואל אותו. מקפל את העיתון.
 "וקצת סמבו." הוא מהנהן. "היא בעטה לי בראש."
 הוא מעסה אותו בהיסח הדעת, ואני מנסה להסתיר את העובדה שהידיעה משמחת אותי מאוד. באוויר עומד מתח מוזר כי, למען האמת, אני מחבב אותו. תמיד חיבבתי. בחור טוב. מחבב אותו פחות עכשיו כשהוא מזיין את דייז, אבל היא ילדה גדולה והיא תעשה מה שהיא רוצה. ככה זה תמיד אצלה.

בחור כמוהו הוא חול טובעני למישהי כמו אחותי, אין הרבה אנשים שיש להם ביצים או גיבוי להגיד לי לא, אבל לאידיוט הזה – לרוע המזל – יש את שניהם.

ואם הוא לא היה אחיו של אחד החברים הכי טובים שלי, הייתי מעיף לו סטירה ברגע שנודע לי שהם שוכבים.

בוקר סיפר לי על זה בבוקר שאחרי – כאילו מחובתו ליידע אותי, אבל אני יודע שהוא ניסה להשכיב את דייז במשך חודשים וכריסטיאן חטף לו אותה מתחת לאף. הידיעה שהם שוכבים הכעיסה אותי מעבר למצופה – לא אשמתו. הרי הוא לא יודע מה קרה. אבל היא וסגן אחר – לא יודע – רק רציתי להגן עליה כי בפעם הקודמת לא הצלחתי.

אחרי שסיפר לי, נכנסתי בסערה לחדר שלה, תלשתי את כריסטיאן מהמיטה שלה והטחתי אותו בקיר. ריתקתי אותו והצמדתי זרוע לצוואר שלו. מוכן להרוג את אחיו של החבר הכי טוב שלי למען כבודה של אחותי. על כל פנים, בזמנו חשבתי שמדובר בכבוד. הפסיכולוג שלי טען שבעצם מדובר בדאגה לביטחונה.

"מה לעזאזל אתה עושה?" נהמתי.

הוא הזעים אליי פנים.

"מה לעזאזל אתה חושב?"

הפתיעה אותי, התשובה. לא חשבתי שיש לו אומץ. במקום זה פניתי אליה. "מה את עושה איתו?"

השאלה הייתה טעונה. טעונה בו. אנחנו לא יכולים לעבור את הסיפור הזה עוד פעם.

ניסיתי להעביר לה את המסר באמצעות העיניים שלי אבל היא רק קימרה זוג גבות פרחחיות. "סקס".

כריסטיאן חייך בזחיות.

"איתו?" "לטשתי בה עיניים."

"כן." היא מצמזה, משועממת.

"איתו?" חזרתי ושאלתי בקול רם יותר.

"איתו." היא הנהנה.

"למה?" שאלתי בקול רם עוד יותר.

כריסטיאן עשה פרצוף והייתי שמח להטיח בו אגרוף.

"אולי כי היא בת תשע-עשרה והיא רוצה?" הציע כריסטיאן. דייזי התלהבה מהתשובה. ראיתי עליה. חשקתי את הלסת. נעצתי בו מבט אפל ויצאתי מהחדר שלה.

"נצטרך לנהל שיחה, את ואני."

"אני מחכה בקוצר רוח," כריסטיאן קרא אחריי.

"לא אתה, אידיוט," סיננתי. "היא."

אבל זו לא הייתה ממש שיחה. אני אמרתי לה שזה מסוכן, היא אמרה שזה לא. לו יש שומר ראש, לה יש שומר ראש, היא יודעת להילחם עכשיו, הוסיפה הרצאת טד קצרה שמסבירה למה אני טועה ושזה לא אותו הדבר. הם לא במערכת יחסים, אין רגשות, אין סיבה מיוחדת להרוג אותה, וכו' וכו'. אני אמרתי שזה לא מוצא חן בעיניי, והיא אמרה לי ללכת להזדיין. טובה בשביל הכבוד, אחותי. מונעת יהירות.

זה היה לפני כמה חודשים, והשניים האלה עדיין מזדיינים. דייזי נכנסת בבגדי הספורט שלה. כפפות אגרוף של חברת אוורלאסט סביב מפרקי אצבעותיה, והיא מסירה אותן ליד הכיור. היא מעבירה את המבט שלה בין כריסטיאן וביני.

"מה?" היא מכווצת את מצחה.

אני מושך בכתפיי. "אני סתם שמח שאחד מאיתנו מכניס לו מכות".

כריסטיאן מגחך ואני מכניס לו בצחוק אגרוף לבטן. תופס את ראשה של אחותי, מנשק את קודקודו.

"טוב, אני זו," אני אומר.

"לאן?" היא קוראת אחריי.

מחווה בסנטר אל כריסטיאן. "בראנץ' עם הבנים." ג'ונה המס
 וכרמלו במברילה. מצביע על אחותי. "יש לך שיעור אחרי-הצוהריים,
 כן?"

היא מהנהנת.

כמה אנשים במעמדי יודעים בעל פה לדעתכם את מערכת השעות
 השבועית של האחיות הקטנה שלהם?
 לא מספיק, קרוב לוודאי. אבל זו כנראה הסיבה שהאחות שלי
 עדיין בחיים.

קקואה נכנס למטבח ואני חובט בראשו.

"קח לך בוקר חופשי," אני אומר לו. "אני אנהג לבר."

הוא מניד בראשו, ופניו רציניות מדי לטעמי.

"מה?" אני מקדיר פנים.

הוא מושך בכתפיו כאילו זה שום דבר אבל משהו מרפרף מתחת
 לפני השטח. "סתם דיבורים."

דייזי עוצרת ליד הכיור ועיניה מתרוצצות בינינו. היא נראית גם
 עצבנית וגם מפוחדת. שונא את הדבר השני, אבל היא תמיד מעוצבנת
 ככה ש...

"איפה?" אני שואל את קואה.

"פשוט הגיעו אליי שמועות, ג'ולס – הן לא מוצאות חן בעיניי."

הוא חמקמק. מנסה להוריד את רמות הלחץ שלי. אני מחכה שדייזי
 תסב את מבטה ואז מצביע עליי ועל אחותי ושואל ללא מילים את
 השאלה: היא או אני?

הוא מושך בכתפיו שוב, אבל אני יודע שהוא יודע את התשובה.
 ככל מקרה, אם מישהו רוצה לפגוע בי, הוא יתמקד בה. שוב. פאק.

"הבנתי." אני מהנהן. "דייזי, קחי את האפי."

"יש לי את מיגל," היא מייללת, כי שום דבר לא פשוט איתה.

"ועכשיו יש לך גם את האפי." אני נועץ בה מבט, והיא מסתכלת
 עליי כמה רגעים, שוקלת להתחצף ולהקים מהומה, אבל נראה לי
 שהלילה שהיא מסרבת לדבר עליו עובר לה בראש כי היא נאנחת
 ואומרת, "בסדר."

אני מצביע על כריסטיאן. "אתה מגיע לארוחת הצוהריים הזאת?"
 הוא מניד בראשו. "לא, אני הולך להתיש את אחותך למעלה."
 אומר את זה בלי למצמץ, החרא השחצן. מבליט את סנטרי, מניד
 בראשי אליו. "אני יודע איפה אתה גר, אחי..."

הוא מחייך. "אני משקשקש."
 "פייס, "אני קורא אליה. "תבעטי לו שוב בראש."

היא זוקפת את אגודליה לעברי.

מגיע ל'גרינהאוס' כעבור ארבעים דקות. קקואה מחכה ליד
 הדלת, מנסה לתת לי מרחב – מחווה שאני מעריך. מבחין בחבר'ה
 בקצה המסעדה ופוסע לעברם. בי ג'יי בלנטיין קם ללכת כשהוא
 רואה אותי.

מושיט יד, ואני לוחץ אותה עם שתיים שלי.

"ג'ולס." הוא מחייך. "טוב לראות אותך, גבר."

אני מחווה בראשי אל הדלת. "כבר בורח?"

"הקפצתי את ג'ו בדרך לאנשהו." הוא מהנהן אל חברו הטוב.

"הוא הולך לזיין דוגמנית של מיו מיו, "ג'ונה המס מכריז.

כרמלו במברילה פורץ בצחוק, אבל בלנטיין מגלגל עיניים.

"לא נכון." הוא מניד בראשו כשאני מתיישב ליד ג'ונה. "אני בסך

הכול מייעץ לה בענייני קריירה," הוא אומר לנו, וכולנו צוחקים. הוא

מתרחק ומפנה לעברנו אצבע משולשת.

אני מלווה אותו במבטי כמה רגעים, מחכה עד שיצא מטווח

שמיעה. "הוא שוב מתפרפר?"

ג'ו מניד בראשו. תמיד נאמן כל כך.

כרמלו נראה מבולבל. "הוא לא עם הפצצה הזאת שמככבת בדיילי

מייל?"

ג'ונה מושך בכתפיו. "הם לא ביחד."

"אתה מסתלבט עליי," אני אומר לחבר הכי ותיק שלי.

"הם לא." ג'ו מניד בראשו. "לפני כמה ימים היא נפרדה מהחבר

השבועי שלה."

"באמת?" כרמלו מתערב, גבותיו זקורות. "הי, כדאי לי להתחיל

איתה?"

ג'ונה מגלגל עיניים ופאָרמס נהנה לעצבן אותו. ממשיך לעקוץ אותו. "אני אתייחס אליה יפה..."
ג'ונה משלב את זרועותיו על חזהו. "אני בטוח, גבר, אבל הלא שלי עדיין תקיף."

כרמלו מזעיף את פניו. "מה אתה, חגורת הצניעות שלה?"
למען האמת, יכול להיות שהוא משהו כזה. הוא חלק מחבורה מוזרה, קבוצה קטנה מהאליטה של לונדון – העיתונים קוראים להם ההרכב המנצח. כולם ולריאנים קדומים שחיים אחד בתחת של השני כי הם הפכו להיות תלויים זה בזה בצעירותם. בעיות התקשורת בפנימייה... לא מסוגלים לעבד את השטויות שלהם כשהם נפרדים האחד מהשני.

חוץ מזה, מגנוליה פארקס, היא בחורה כזאת שמחזיקה את כולם בכיס הקטן שלה, ואתה יכול לחיות בו חיים מאושרים למדי. ככה זה אצלי בכל אופן. היא מסוככת את כל החבר'ה האלה סביב האצבע הקטנה שלה, וג'ו מתעצבן מהר בכל הקשור אליה. זה לא דורש מאמץ, אבל אני הולך על זה.

"אני מתכוון לנסות," אני אומר לו ומזדקף בכיסא שלי.
בתגובה ג'ונה נקרע מצחוק. צחוק גדול, החרא החלקלק.
אני מכווץ את עיניי ברוגז לעברו.
"מצטער, גבר." ג'ו צוחק, באמת משועשע. "אבל אין מצב שהיא תסכים."

אני מגחך. חוכך בדעתי אם לספר לו משהו שיעיף לו את הסכך.
מחליט לשמור את זה בכיס להזדמנות אחרת...

עברו מאז כמה שנים, התיישנות וכזה. חוץ מזה, ממילא הסיפור מעיד עליי יותר מאשר עליה. היה לנו לילה מדהים לפנינו, והיא התחילה לבכות בגלל האקס שלה, אז אכלנו פנקייקים במיטה שלי וצפינו ב'ניק אט נייט'. רע לעסקים. אסור שהסיפור ידלוף. אני מעדיף לוותר על ההנאה שתסב לי חשיפת הסיפור ולא לקחת סיכון שמישהו יחשוב שיש לי לב.

"כן." אני רק מהנהן. "אתה כנראה צודק. בחורות כמוה שונאות גברים משפיעים ומבוגרים יותר."

"אתה בן עשרים ושבע, גבר." כרמלו נועץ בי מבט. "במקומך עוד לא הייתי מתחיל לכתוב את ההספד שלי."

כרמלו במברילה. הבן של סנטינו. הם תותחים כבדים בליברפול. חולה על רומנטיקה... אולי בגלל הדם האיטלקי שלו. הוא אחד החברים הכי ותיקים שלי. אפילו החבר הכי טוב שלי. אולי? חברים זו מילה מוזרה בשבילנו, אבל אין מילה אחרת לתאר את מה שאנחנו. החיים שלנו מוזרים. אף אחד מאיתנו לא ביקש את החיים האלה... כולנו נולדנו לתוכם. כמו בני מלוכה. מן הסתם פחות הטבות נלוות. אבל יותר כסף.

יצאתי עם אחותו לזמן קצרצר כשהייתי ילד. ג'יה. טעות גדולה – ענקית, בעצם – אבל אחיו הקטן של כרמלו ודייזי היו אהובי נעורים – המון היסטוריה שם. יותר מדי, למען האמת. יותר משהייתי רוצה שתהיה, ובהחלט יותר ממה שאמורה להיות.

אני מחייך אל המלצרית המושיטה לי עוד משקה. יפה מאוד. אני אקח אותה הביתה אחר כך.

כרמלו חובט בגבי. "משהו מיוחד באופק?"
אני מניד בראשי. "פגישה בשבוע הבא. לא יודע על מה. עבודה פוטנציאלית."

"אומנות או נשק?" כארמס מגרד בסנטר.

"אומנות, נראה לי," אני אומר לו ומושך בכתפי.

"הי." ג'ו מניד בראשו אל קקואה.

"מה הצל שלך עושה שם? הכול טוב?"

אני מניף את ידי באוויר. "הכול מעולה."

דייזי

22:39

בובהה

איפה את?

בדרך

תזדרזי!

מה את רוצה לשתות

כרגיל

גרייהאונד?

כן בבקשה X

את מתפעלת שאני זוכר?

לא ממש.

לפני כמה ימים שיננתי את הבסיס הפתולוגי
למחלות.

כן, אבל את גאון

נכון.

ואתה לא.

מצחיק

אני כאן. איפה אתה?

במשרד שלי

בלעדיו?

מחכה לך.

עולה אליך.

תכף אני עולה עלייך.

!

שלוש

ק"ג

אני אוהבת לעשות כביסה. זה מוזר – אני יודעת. אני יודעת שאני יכולה לשלוח את הבגדים למכבסה אבל אני פשוט נהנית לעשות את זה. זה נראה כמו משהו שאנשים רגילים עושים. מורים עושים כביסה. עובדים סוציאליים עושים כביסה. מזכירות עושות כביסה. מכונאים עושים כביסה.

לפני כמה שנים ביקשתי מג'וליאן שיבנה לי חדר כביסה מהחלומות. יש לי שתי מכונות חכמות של סמסונג עם קיבולת של עשרים ואחד ק"ג עם פלקסווש²² וגם מייבש כביסה חשמלי חכם עם קיבולת של עשרים ושישה ק"ג עם פלקסדריי, שתיהן מפלדת אל-חלד שחורה, עמידה לטביעות אצבעות. בפניה יש קרש גיהוץ ושולחן קיפול בסגנון בית חווה, שמישהו מניח עליו מדי יום צבעונים לבנים, אבל אני לא יודעת מי.

זה המקום הבטוח שלי.

למען האמת, עכשיו מכונות הכביסה שקטות להחריד. בילדותי, אם קרה בבית משהו שאף אחד לא רצה שאראה או אשמע, ג'וליאן לקח אותי לחדר הכביסה. הוא היה מפעיל את מכונת

---

22 בתוך כל מכונה יש שתי מכונות כביסה נפרדות, כך שאני יכולה לכבס ארבע נגלות בבת-אחת. יש לה תוכנת אדים. אפשר לשלוט בה באמצעות אפליקציה.

הכביסה הישנה שלנו, גם אם הייתה ריקה. לפעמים הוא היה מכניס לתוכה מטבעות כדי להגביר את הרעש.

בזמנו חשבתי שזה קטע מגניב ומשונה של אחי ושלי, אבל עכשיו אני מבינה שמישהו בבית כנראה גסס, וזו הייתה דרכם להסתיר זאת ממני. די קשה למחוק מהזיכרון קול של אדם גוסס אחרי שאתה שומע אותו. אני עדיין שומעת את קולות הגסיסה של הוריי ללא שום סיבה מוצדקת, זו פשוט אחת הדרכים המחורבנות של המוח לנסות למלא את הדממה. בעיקר אני שומעת את הקול שאבא שלי השמיע כשצנח על החול. רובו נבלע בחול, אבל שמעתי חבטה עמומה שמסתובבת לי בראש בלופ.

בכל אופן, יש לי בחדר השיירות כורסת עור נפתחת וערמת מגזינים לבישול ליד אדן החלון הרחב, המשקיף על חלק מהשטחים האחוריים שהאפי מטפח,²³ על אף שהמטלה אינה כלולה בהגדרות התפקיד שלו כשכיר חרב.

כוס תה, ההמהום החרישי של מכונת הכביסה שלי,²⁴ ואני מסוגלת לבלות כאן שעות.

אני חושבת שזה בגלל הסיפוק המיידני של תרסיסים להסרת כתמים.

או אולי זה משום שהכול מתנקה כאן.

הלילה אני עושה כביסה לבנה.

מוציאה פריטים מהסל ומטפלת בהם.

מסיר הכתמים האהוב עליי כרגע הוא ואניש גולד לכביסה לבנה.

אני אוהבת גם את הסכונ המוצק שלהם, כי נעים לגעת בו. ואקונומיקה.

אני אוהבת אקונומיקה. כל דבר בה. הריח שלה. יכולת ההלבנה שלה.

היכולת שלה להעלים כל רמז לחטא.

אתם יודעים מה זה החטא הקדמון?

זה מושג תיאולוגי שאומר שכולנו נולדנו חוטאים מיסודנו,

23 הורטנזיות לבנות ותכולות-סגללות, עץ תפוח בר יפה ביותר, עץ מגנוליה (איכס), רוזמרין, כרכום וקצת ורדים אנגליים לבנים.

24 מעצבן.

ואחי אוהב אותו.²⁵ אומר שזה אחד משני 'קלפי היציאה שלו מהכלא'.²⁶

שממילא כולנו נולדנו חוטאים, כך שהוא רק נאמן לטבעו האמיתי. אבל הרעיון לא מוצא חן בעיניי. לא מוצאת חן בעיניי המחשבה שנולדנו רעים, כי אם כולנו נולדנו חוטאים, אולי לעולם לא נצליח להיטהר.

אתם מאמינים שילדים נושאים את חטאי אבותיהם? שמעתם על זה? חטאים העוברים מדור לדור, חטאים קדמוניים – אתם מאמינים בהם? אחי כן. בגלל תחום העיסוק של אבא שלנו – זה אישור היציאה מהכלא השני של ג'וליאן. הוא ממילא כבר נושא על עצמו את החטאים של אבא – כך שכמה נוספים לא יזיקו.

הוא אומר שזה בסך הכול העסק המשפחתי, אבל אני קוראת לו החטא המשפחתי. הוא לא אוהב לשמוע אותי אומרת את זה, אבל אני חושבת שהוא מסכים איתי, הוא פשוט לא יודע מה לעשות בעניין. אף אחד מאיתנו לא יודע. אנחנו מי שאנחנו, ומה שאנחנו זה כל מה שאי פעם הכרנו.

יש לנו כללים שהמצאתי בילדותי שאנחנו לא מפרים, כללים שג'וליאן הבטיח לעולם לא לעבור עליהם, ובזכותם העיסוק שלנו נראה קצת פחות נורא.

אנשים שאנחנו לא מוכנים לעבוד איתם, בשום מחיר. ספאנטה אסד, מאטה טוסל, רוזין מקמיית'ן – אנשים שאין להם גבולות, מבחינתנו זה מחוץ לתחום. ג'וליאן לא יעז. אני צריכה שהוא לא יעז.

ואז אני שולפת טישירט לבנה של אחי מסל הכביסה. אסור לי להרשות לו לקנות לבן, בכל פעם שאני עושה כביסה אני אומרת לעצמי – תפסיקי להרשות לו לקנות בגדים לבנים. באמת שזה מיותר, אנחנו פשוט זורקים כסף לפח – מדובר בזבזבז זמן, ואצל רובנו אין אפשרות להחזיר את הלובר. בנים תמיד יהיו בנים, זה מה

25 כמובן שהוא אוהב אותו.

26 כמובן שהוא אוהב אותו.

שאני תמיד אומרת... בנים תמיד יהיו בנים ומנהיגי כנופיות תמיד יהיו מנהיגי כנופיות.

זו טישירט נחמדה. אני קניתי לו אותה.

היא ממאסטרמיינר ג'פאן. לבנה חלקה.

ואני מעמידה פנים שהלב שלי לא שוקע כשאני מגלה שכולה מוכתמת.

לא צריך להיות סטודנט לרפואה כדי לדעת את זה, כל אדם שענינו בראשו יכול היה להגיד לכם: הכתמים האדומים הגדולים על החולצה מעידים שהאדם שממנו הם הגיעו כבר לא בחיים.

ג'וליאן

16:02

הבחורה בארוחת הבוקר הייתה שונה מהבחורה בארוחת הצהריים.

איזו הבחנה מדויקת... דייזיפייס... טוב מאוד.

מלמדים אותך את זה בפקולטה לרפואה?

לא

אבל אתה יודע מה מלמדים אותי בפקולטה לרפואה, ג'וליאן?

מחלות מידבקות.

אני נקי לחלוטין.

נראה לי שזה לא בדיוק נכון וגם לא לגמרי מדויק.

אז אני מניח שאת נגד הרעיון שאני אביא הביתה
ברמנית שווה לארוחת הערב?

3 מ־3?

אתה צוחק עליי?

... כן.

אוף איתך.

אז את ממש נגד?

אוף איתך!!!

ארבע

כרוסטיאן

אני שוכב על הספה בבית ופתאום נשמעת דפיקה בדלת. לא ציפינו לאורחים – לפחות ככל שידוע לי. הנרי קם מהכורסה שלו, ניגש לדלת ופותח אותה בתנופה.

מגנוליה פארקס נכנסת, מלווה בפילי בליית'; אבל אני כמעט לא מבחין בה, כי פאק, מגנוליה יפהפייה.

מבטינו מצטלבים על אף שהם לא אמורים. היא משפילה את עיניה כשהיא פוסעת לעברי, ואז נכרכת סביב הנרי.

היא חושבת שהיא לא טיפוס של מגע, אבל היא תמיד נוגעת באחד מאיתנו. אחותה אומרת שזה מפני שיש בינינו תלות הדדית. אני די משוכנע שזה משום שמגנוליה לא יודעת איך להיות לבד.

"איפה החבר'ה?" מגנוליה אומרת, סוקרת במבטה את החדר, כאילו בתמימות. למעשה היא שואלת "איפה בי ג'יי?" והשאלה מרגיזה אותי, לכן אני מתרומם לשייבה, מותח את צווארי ומפקק לפני שאני עונה.

"ג'י יצא עם בנקסי, ובי ג'יי מנסה להשכיב את פיבן לאסק." פניה של מגנוליה קופאות, מיוסרות ומתוחות כאילו מישוהו סטר לה, ואני מתמלא סיפוק – זה דפוק מצדי, אני יודע – אין לי שליטה על זה, אבל...

"הדרוגמנית?" היא מבהירה במצמוץ. אני מהנהן. "אבל היא

אמריקאית." היא משרכבת שפתיים, כאילו יש לזה חשיבות. אני מושך כתפיים והנרי נועץ בי מבט, אבל אני מתעלם ממנו כי אני יודע מה קורה אחרי שבי ג'יי פוגע בה. "הבנתי, טוב, אז..." היא מכחכחת בגרונה.

וזה עובד כמו קסם. היא עוברת למה שאני והנרי מכנים מצב לתב"ג (לך תזדיין בי ג'יי), והיא מחפשת נקמה. עיניה נודדות לעברי בדיוק כמו שצפיתי כי ככה היא.

היא משלכת ידיים על החזה היפהפה שלה ומתיישבת ממש לידי. מתכופפת הרבה מעבר לנדרש. משעינה את ראשה ממש על זרועי.

היא מכווצת שפתיים, מגייסת את כוחה במשך כמה רגעים. לרגע אני כמעט מרגיש רע, כי רואים על הפנים שלה עד כמה היא פגועה – כשאת מדמיינת מה האדם שאת אוהבת עושה עם מישהו אחר, זה דופק לך את המוח. אבל יודעים מה? תצטרפי למועדון המחורבן, פארקס.

אני מרגיש ככה כבר שלוש שנים ואני לא רוצה להיות לכד עם התחושה, לכן אני מושך בכתפיי ואומר, "היא די חתיכה."
פילי מעיפה ספר על ראשי מהצד השני של החדר – זה לא כל כך מכאיב, כי לספר יש כריכה רכה, אבל זה לא מוצא חן בעיניי – והנרי נושף בקול דרך האף. סימן מבשר רעות במקצת אצלו – יש גבול לכל תעלול.

עיניה של פארקס מזדגגות. לעזאזל. אם אגרום לה לבכות, הנרי ילך איתי מכות – לא שהוא ינצח. אבל הקרב לא יהיה הוגן, כי הוא מעולם לא נדרש ללמוד ללכת מכות כמוני. מה שכן, הוא יודע להכניס אגרופים סבירים, אפילו יחסית לבחור שגדל בבלג'רכיה...

אני מותח את זרועותיי מעלה ומניח אותן מאחורי מגנוליה – לא סביבה – מאחוריה. הבהרה חשובה.

הנרי מכווץ את עיניו לעברי. הוא מכיר אותי טוב מדי. אני יודע שהסיפור הזה שלנו מעמיד אותו בעמדה משונה. שלי ושל ביג'. שלי ושל פארקס. אני פשוט אוהב אותה. ולא תמיד הכול דפוק.

בגן, מגנוליה והנרי היו החברים הכי טובים, יש ביניהם חיבור אמיתי כמו של אחים. נראה לי שלפעמים הוא מתקשה להחליט למי

להיות יותר נאמן. לאחיו או לחברה הכי טובה שלו? בדרך כלל הוא בוחר בה. לפעמים הוא מחפה על מעשיו של בי ג'יי, אבל אני חושד שזה בעיקר בגלל מה שיקרה אם מגנוליה תגלה אותם.

אבל ארבעתנו – הנרי, מגנוליה, אני ופיילי – אנחנו המקוריים. שלושתנו התחברנו בכיתה א', פיילי עברה לבית הספר שלנו בכיתה ב', ועד שהגענו לווארלי היינו רביעייה. ג'ו וביג' היו בסביבה, אבל הם גדולים יותר, למדו שנה מעלינו. לא שמו עלינו. זאת אומרת – בי ג'יי שם על מגנוליה כי הוא אובססיבי לגביה מאז היה בן שש.

פארקס אהבה אותי פעם. למען האמת, היא אהבה אותי ראשון. הנרי היה החבר הכי טוב שלי, והיא הייתה החברה הכי טובה של הנרי, והיא הלכה אחריי כמו כלבלב. נישקתי אותה בהפסקות הצוהריים ובמסיבות וכשהיה לי משעמם כמו שקורה לך כשאתה ילד בעייתי בפנימייה. ואז קיץ מחורבן אחד, הכול נדפק.

ליל והאם לקחו את כולנו לסנט בארטס לשלושה שבועות. זה היה הקיץ בו פארקס התאהבה בבי ג'יי. במקרה זה היה גם הקיץ בו אני התאהבתי במגנוליה. כן, כן, תזמון גרוע, אני יודע. זו אשמתי. דחיתי את העניין יותר מדי, מה שלא יהיה.

תמיד שמחתי שהיא חיבבה אותי לפני שחיבבה אותה, זה גרם לי להרגיש שהיא קצת פחות שלו, בניסיון להצדיק את תחושותיי כלפיה, כלומר – לשם הפרוטוקול – מאוהב אבל די מבואס מזה.

"מה אנחנו רואים?" הנרי מחווה בראשו אל הטלוויזיה.

אני מעביר מבט ממנו אל מגנוליה. "משהו מפחיד –"

"לא!" היא מייללת. "אני שונאת סרטים מפחידים!"

היא מביטה בפייילי לעזרה, אבל פיילי מושכת בכתפיים, כל הכבוד לה. "אני דווקא אוהבת."

"טוב, אני לא." מגנוליה משלבת ידיים, נושפת ברוגז. "ואני אפחד, ואז אצטרך ללכת הביתה לבד."

הנרי בוהה בה ומצמץ. "אבא שלך מטר שמונים ושבעה. הוא עובר אימונים שבועיים אצל לאון אדוארס."

"הוא באטלנטה!" היא זועקת, וראשה צונח לאחור על הספה מאחוריה. הוא נוחת על זרועי. היא משאירה אותו שם רגעים אחדים.

בולעת רוק. חוזרת להזדקף. "וברידג'ט אומרת שהיא יודעת טאקוואנדו אבל אף פעם לא ראיתי הוכחה לכך, ולכאורה – היא עושה פרצוף רציני ואני צוחק כי היא לא שפויה. "בושקה ערקה מהצבא הסובייטי, כך שאולי תביא תועלת, אבל היא גם די זקנה, וחוזן מזה יכול להיות שהם אלה שרוצים לתפוס אותנו."

"כן." אני נועץ בה מבט. "המקור שלי טוען שהסובייטים ממתינים בסבלנות כדי להכות בקשישים מתקופת מלחמת העולם השנייה..." היא מביטה בי בזעם. "תישארי לישון כאן." אני מושך בכתפיי. פניה קופאות מההצעה. הנרי מותח את צווארו ולוטש בי עיניים פעורות. "עם הנרי, אני מתכוון –" אני ממחר לומר.

אני מרגיש שלחיי מאדימות.

היא בולעת שוב רוק ומביטה בהנרי. "אני יכולה, הני פן?" הוא נושף מאפו ברוגז. "כן."

כאילו שהוא היה מסרב לה. כאילו שמישהו מאיתנו מסוגל. אני לא מבין מה הקטע, למה אנחנו לא מסוגלים – למה אם אתה מעציב את מגנוליה פארקס, אפילו לשנייה, אתה מרגיש כאילו בגדת בארצך. אבל זה קורה לכולנו, אפילו לג'ו, ולג'ו לא אכפת להעציב אחרים. "יש!" היא מוחאת כפיים. "מסיבת פיג'מות!"

"בהצלחה, הנרי." פיילי מהנהנת בכובד ראש. מגנוליה מכווצת מצח אליה. "מצטערת, חומד – פשוט... זה נורא לישון איתך." מגנוליה מעבירה את מבטה מהנרי אליי, מחכה להצלה. הנרי מחייך אליה בהתנצלות. "כן, זה נכון."

מגנוליה מחזירה את מבטה אליי, ממצמצת המון. עיניה כבר נראות פגועות.

"זה נכון," אני אומר לה.

היא מסתובבת לכיוון הטלוויזיה, משלבת זרועות, מצוברחת קצת. "עד היום אף פעם לא התלוננתם," היא מסננת חרש, עיניה נעוצות בטלוויזיה.

אני רוכן אל האוזן שלה, מביט היישר לפנים ולחוש, "גם עכשיו אני לא מתלונן."

אנחנו צופים ב'מנסרים מטקסס', ופארקס מבוהלת נורא לכל אורך

הסרט. זה חמוד. היא תופסת לי הרבה את היד, מרפה ממנה בכל פעם שהיא מבחינה במעשיה.

באמצע הסרט נופלת לה סוכריית אם אנד אם לתוך החולצה. היא בוהה בה ומכווצת את מצחה.

גם אני בוהה בה כמה רגעים, מעיף מבט לעבר הנרי ופיילי – אף אחד מהם לא שם לב אלינו – לכן אני מרים אותה. תופס אותה בין האצבע לאגודל ומקפיץ אותה לתוך פי בחיוך טיפשי.

היא נועצת בי עיניים בורקות ופעורות.

אני מדמייך את הגוף שלה צמוד אליי כל הלילה, לא שם לב לסרט. זו גרסה תמימה כל כך של מגע גופני, אני יודע – ראשה על כתפי, גופה מצונף אליי, אחד החברים הכי ותיקים שלה. קרוב לוודאי שאני מייחס משמעות רבה מדי לכל דבר, אבל אולי לא.

דייזי שולחת לי הודעה באמצע הסרט, ואני מעיף מבט בטלפון שלי – רואה שמגנוליה שמה לב שהיא שלחה לי הודעה. היא מסבה מייד את מבטה, מנסה לתת לי פרטיות או איזה קשקוש, אבל אני לא מסתיר כלום. מוצא חן בעיניי שהיא רואה שבנות אחרות רוצות אותי, בדרכים בהן היא לא תוכל לקבל אותי.

חוץ מזה זה בלוף, מגנוליה פארקס היא הבחורה החטטנית ביותר בעולם. אומנם הסתה את ראשה, אבל אני רואה שהיא מנסה לקרוא את ההודעות שלי מזווית העין. היא מתאמצת כל כך שהיא עוד תחטוף מיגרנה.

מה אתה עושה?

לא עונה מייד. לא יודע למה. קצת שמוק, אני מניח.

מעביר את הזמן.

אתה קופץ?

אולי?

לא אולי. אני לא הולך לשום מקום... לא כשמגנוליה לצידי ככה.

מה את עושה, בייבי הייטס?

אידיוט, אני יודע, אבל זה המצב, וככה אנחנו. דייזי ואני? אנחנו חברים. למען האמת, אנחנו חברים טובים בימים אלה. חברים שמזדיינים. אימא שלי הייתה חוטפת קריזה מזה, אבל ככה אנחנו. אני מזיין את אחותו של ראש ארגון הפשע הכי ידוע לשמצה בבריטניה ואני מנפנף אותה, אבל אנחנו חברים, ככה שזה בסדר. לדייזי לא אכפת, אנחנו שוכבים כבר כמה חודשים – בלי בלעדיות, כמובן. בני משפחת הייטס לא מחפשים בלעדיות.

פאק, גם אני לא בקטע של בלעדיות. חוץ מאותה פעם, וזה נגמר רע. היא יושבת לצידי שלוש שנים לאחר מכן כמו משקולת הכרוכה סביב הקרסול המחורבן של הלב שלי.

כלום.

משחקת GTA עם הבנים.

איזה בנים?

בוקר וטי קיי

אני מכווץ את המצח ומרגיש דקירת קנאה. מוזר.

היא שכבה עם טי קיי. היא שכבה גם עם השני? אני לא זוכר – הם הצעירים מבין הילדים האבודים. האמריקאים. נראים לא רע. אני

חושב שהיא עושה את זה כדי לעצבן את אחיה. אני חושב שבגלל זה היא שכבה איתי.
החזה שלי מתכווץ לרגע. מוזר.

מי מנצח?

מי נראה לך?

היא סתם חברה שלי, אבל היא ממש־ממש חתיכה.

הא. לא יכול הלילה.

טוב.

מחר?

אולי.

אני מכניס את הטלפון לכיס ורואה שמגנוליה מסתכלת עליי בהבעה שאני אוהב, מצד שני, אני אוהב את כל הבעות הפנים שלה. "נו, נו." שפתיה מתהדקות. אני מושך באף. "אז יש ביניכם משהו?" היא שואלת, גבותיה זקורות.

ומפני שאני חרא של בן אדם, אני מחכה רגע ומקווה שהיא תרגיש את מה שאני מרגיש בכל פעם שהיא נמצאת עם מישהו אחר. ואז אני מעקם את הפנים. "לא."

"הי, פארקס," הנרי קוטע את השיחה שלנו ומסתכל עלינו. "זמן לישון."

"שתוק, גבר." אני צוחק. "נראה לי שהיא יכולה להחליט לבד מתי הגיע הזמן שלה לישון."

הנרי נועץ בי מבט, ואני מרגיש חרא, מרגיש כאילו אני השמוק כאן.

הוא מתעלם ממני וצד את עינה של פארקס. הוא מטה את ראשו לכיוון המדרגות ואז מתחיל לטפס עליהן.
 "לילה טוב, פילז," הוא קורא לאחור. "תשלחי הודעה כשתגיעי הביתה, בסדר?"

היא נעמדת, מנשקת אותי ואת פארקס על הלחיים והולכת.
 אני משפיל מבט אל מגנוליה והיא מרימה מבט אליי. אני מתאמץ מאוד לא לנשק אותה. מוצא את עצמי נערך בכל זאת, מלקק את שפתי התחתונה, בולע את התחושה שאני ממש רוצה אותה. אבל אני כבר מומחה בלא-לנשק אותה. כבר שלוש שנים אני לא-מנשק אותה. היא משפילה עיניים אל חיקי. אם אנד אם סורר נח על רוכסן הג'ינס שלי.

העיניים שלה נשלחות ממני אל האם אנד אם ובחזרה אליי. היא מתופפת באצבעות על פיה, עיניה גדולות ופחות תמימות משהייתם חושבים – היא בוהה בסוכרייה וכל גופי מתחשמל.
 ואז היא מרימה אותה, דוחפת אותה לפיה, נוגסת בה בקול ובחיוך.

פי נפער ואני מלווה אותה במבטי כשהיא עולה במדרגות, שולחת אליי מבט מעבר לכתפה ומצחקקת.
 באותו לילה השינה שלי גרועה. הידיעה שהיא כאן אבל לא איתי מטמטמת אותי קצת. בשלב הזה אני כבר כמובן רגיל לכך שהיא לא איתי.

כבר קרה שהיא נשארה לישון כאן – עדיף במיטה של הנרי מאשר בזו של בי ג'יי – אבל בכמה מיטות היא עוד תעבור לפני שתגיע שוב למיטה שלי?

היא ממילא תזחל לתוכה בבוקר, את זה אני יודע.
 פחות מאיים בעיניה לשכב במיטה שלי באור יום מלא, כאילו בחושך היא לא סומכת על עצמה כשהיא איתי.
 למחרת בבוקר אני מתעורר, וכצפוי – מגנוליה פארקס שרועה לצדי ובוהה בתקרה.

אני מתהפך עם הפנים אליה, אבל עיניה ממשיכות לבהות בתקרה.
 היא מרימה את בובת האריה שנתנה לי כשהייתי בן שש ועדיין מונחת

על המיטה שלי, על אף שכבר הייתי אמור להיפטר ממנה, זורקת אותה באוויר ותופסת אותה בפזוור דעת.

"פיבן טובה במיטה?" מגנוליה שואלת את התקרה.

אני מסתכל עליה. היא כזאת כלבה. כלבה בגלל השאלה שהיא מפנה אליי וכלבה בגלל ההרגשה שלה שהיא יכולה. אני יודע מה היא רוצה שאגיד, אני יודע איך אוכל לענות בלי לפגוע בה, אבל מתחשק לי קצת להכאיב לה כי, שתלך לעזאזל על השאלה.

"היא די טובה במיטה, כן." אני מהנהן.

היא נראית מהוססת כשהיא מפנה את מבטה אליי. "טובה יותר ממני?"

אני מתיישב וזוקף גבה. "אף פעם לא שכבנו, זוכרת?"

היא מהדקת את שפתיה, בוחנת אותי.

הקטע הזה תמיד לא ברור כי אם להיות טכניים – ואני רוצה להיות – אם אנחנו טכניים, אולי כן שכבנו. אבל היא לא מתייחסת למזראטי בתור הפעם הראשונה שלה עם ביג', כך שגם מה שקרה בינינו לא נחשב בעינייה לסקס. ואני לא יודע מה בדיוק ביג' יודע, אבל היא ממילא הציגה לו את הסיפור אחרת ונופפה בזה כמו דגל שהיא מתפארת בו – שאנחנו אף פעם לא באמת עשינו את זה – כאילו היא מנצחת אותו בנקודה. כאילו היא חושבת שבגדה בו פחות משבגד בה, כי היא ואני אף פעם לא עשינו את מה שהוא עושה עם כל האחרות כל הזמן. אבל יש טווח רחב מאוד של אפשרויות מיניות בין נשיקות לסקס ממשי עם חדירה, ומגנוליה פארקס ואני חקרנו אותו לאורכו ולרוחבו.

והיא תגיד את זה הכי חזק ומתי שהיא רק יכולה – שאף פעם לא עשינו סקס – אבל מה שהיא מקפידה להשמיט זה את העובדה שניסינו. כל הזמן, ובכל פעם שניסינו, היא בכתה.

לכן כשהיא תופסת ככה תחת ואומרת ש'אף פעם לא עשינו סקס', התהום השחורה הענקית שמתרכת אחרי המשפט הזה אומרת: "אבל זה לא כי לא ניסינו."

ואני אידיוט, אני יודע, כי אם זה לא דגל אדום מחורבן, אני לא יודע מה כן.

כי בחיים לא הייתי כופה את עצמי עליה, רוב הפעמים היא יזמה את העניין – והיא לא בכתה משום שהרגישה לא מוכנה. היא לא בכתה משום שהייתה שתויה. אני יודע עכשיו – אני מבין אותם, כמה הם כרוכים זו אחרי זה ועד כמה התפקוד שלהם לקוי – היא בכתה כי ניסתה לשכב עם מישהו שלא היה בי ג'יי. הייתי צריך לדעת, הייתי צריך להבין, אבל אז כבר הייתי שפוט שלה. הייתי כולי בפנים, כולי מאוהב והכול. היא יכלה לדפוק אותי או לדפוק לי את החיים, זה בכל מקרה לא היה משנה. לא הייתה לי כוונה ללכת לשום מקום. עדיין לא הלכתי לשום מקום.

אני לא חושב שביג' יודע את החלק הזה – אולי עדיף שלא ידע. אני גם לא רוצה להיות מי שיספר לו, כי זה עקב האכילס שלנו; אם נהרוג אחד את השני מסיבה כלשהי, זה יהיה בגללה. הוא לא מסוגל לפעול בהיגיון כשמדובר בה, אבל גם אני לא. שנינו אוהבים אותה, ואף אחד מאיתנו לא יכול לעשות כלום בעניין.

עם זאת, היא כועסת עליי בגלל התזכורת – שאף פעם לא עשינו סקס. לה מותר להזכיר לכולם, אבל השם ישמור אם אזכיר לה. כבר ניהלנו את הוויכוח הזה בעבר, אם אפשר לקרוא לזה כך. מדובר בעיקר בשיחה חסרת טעם, ואני משער שהיא מעוצבנת כי או שזה מבטל בעיניה את הקשר בינינו או שהיא מרגישה פגומה בגלל זה. אף אחד מהשניים לא נכון.

העובדה שהיא הבחורה היחידה איתה הייתי אי פעם בלי לשכב איתה אומרת עליה יותר ממה שהיה קורה אילו באמת היינו שוכבים. ואין בה שום פגם.

דפיקה נשמעת על הדלת שלי, והדלת נפתחת בלי להמתין לתשובה – הנרי מחווה בראשו אל מגנוליה. "בי ג'יי עולה עכשיו." היא מזדקפת, עיניה פעורות, מלאות תקווה ופתטיות. היא תוחבת את שיערה מאחורי אוזניה, ונראית קצת כמו כלב הממתין לבעליו ליד הדלת.

היא קופצת מהמיטה והיא כל כך מאושרת עד שמתחשק לי להקיא. הנרי בוחן אותי במבטו ואז מצביע. "תסדר את עצמך, חבר." אני מגלגל עיניים באנחה ויוצא בעקבותיהם מהחדר.

בי ג'יי נכנס לבית. הלחיים של פארקס מוורידות.
הוא מחייך אליה את חצי החיוך הזה שתמיד ממיס אותה – עלוב
שאני יודע את זה – אבל יודעים מה? אני עלוב. מאוהב בבחורה של
החבר הכי טוב שלי.

אני חתיכת חרא.

"היי." היא מחייכת אליו בכיישנות ומדלגת לעברו כדי לחבק
אותו.

הוא כורך זרועות סביבה, משעיין את סנטרו על ראשה לפני שהוא
בוהן אותה במבטו.

הוא מושך בטישירט הגדולה שהיא לובשת, שניכר כי היא שייכת
לגבר. לא משחרר אותה מהחיבוק. "של מי זה?" עיניו נשלחות אליו
וחוזרות במהירות לפארקס. חסר ביטחון מכפי שהוא רוצה לחשוף.
"של הנרי." היא מקדירה אליו פנים כי השאלה ממש מגוחכת.
הוא מהנהן פעם אחת.

"אז בילית כאן את הלילה?" הוא שואל אותה אבל לא מרפה ממנה.
היא מהנהנת, מבטה מורם אליו.

"למה?" הוא שואל ומסתכל ישירות אליו.

השאלה סתמית אך קצתיה חדים.

"כי צפינו ב'מנסרים מטקסס' אתמול בלילה, בושקה נמצאת
ברשימת החיסול של ברית המועצות, ומגנוליה לא מסוגלת להגן על
עצמה," הנרי אומר במשיכת כתפיים. הוא לא מסתכל עליי כשהוא
מדבר, אבל אני יודע שהוא מחפה עליי, על אף שכל דבריו נכונים.
"השינה הכי גרועה שהייתה לי בחיים." הנרי מותח זרועות מעל
הראש לשם הדגשה.

"הי." היא משרבכת שפתיים בזעף.

ביג' מטה את ראשו לעברה, עיניו רכות, מביט בה כאילו היא
פשוט שלו.

"באמת קצת קשה לישון איתך..." בי ג'יי מודה, והיא זעה בחיבוקו.

כן, הם עדיין מחובקים. כן, הם עד כדי כך דפוקים.

"חם לה, קר לה, היא מפחדת, היא רעבה." הנרי נאנח ואחר כך

נועץ בה מבט מופגן. "לא פלא שאת לבד."

הן הוא היחיד ממנו היא מוכנה לספוג את השטויות האלה בלי להתעצבן. ככה זה אצלם.

בי ג'יי מניד בראשו. "אתה חייב להחזיק בשבילה חטיף גרנולה בארונית הלילה שלך, אחרת היא קוץ בתחת."

הנרי פורע את שיערה כשהוא חולף על פניהם. "היא קוץ בתחת גם ככה."

בי ג'יי מושך באף. "קדימה, תתלבשי." הוא כורך זרוע סביב צווארה ומושך אותה למעלה איתו. "אני אוציא אותך לארוחת בוקר." "טוב, אז אני פשוט אצא לארוחת בוקר לבד?" אני אומר.

בי ג'יי מפנה אליי מבט. "יאפ."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן